

Právní úprava ochrany ovzduší před znečišťováním ze stacionárních zdrojů je úprava relativně nová. Chybí tu zatím dlouhodobá zkušenost s jednotlivými instituty. Je to velmi rychle se vyvíjející a velmi rychle se měnící odvětví práva životního prostředí. I během mé práce na diplomové práci došlo k několika nezanedbatelným změnám legislativy. Děje se tak jednak z důvodu již zmíněné novosti a tím i nepředvídatelnosti reálného dopadu. Dalším důvodem je potřeba včasné reakce na vývoj znečištění ovzduší. Tendence je nepříznivý vývoj zastavit a dopady zmírnit. S rozvojem průmyslu, zemědělství a dopravy vyvstala potřeba pevně zakotvit mantinely, ve kterých se může ekologicky nepříznivé chování pohybovat. Cílem je ochrana ovzduší. Cíle lze dosáhnout jen regulací chování subjektů, které se na znečišťování podílejí.

Právní ochrana ovzduší před znečišťováním ze stacionárních zdrojů využívá několika základních prostředků. Zaprvé je nutné upravit samotný vznik znečišťovatelů a určité činnosti vázat na vydání povolení. Povolení v sobě nese preventivní prvek ochrany. Stanoví, kdo a za jakých podmínek může vykonávat činnost na toto povolení vázanou. V povolení jsou obsaženy podmínky provozu a standardy, kterými se musí znečišťovatel řídit. Tím dochází k regulaci ještě před spuštěním provozu. Povinnosti provozovatelů takových zdrojů, které mohou mít vliv na kvalitu ovzduší jsou stanoveny nejen v jednotlivých povoleních, ale především v samotné právní úpravě. Jsou stanoveny jednak jako povinnosti společné všem, ale také jako povinnosti odvislé od určité kategorie, do které zdroj spadá. Rozdělení do kategorií je nastaveno podle míry, jak se určité druhy zdrojů na znečišťování ze své podstaty podílejí. Čím větší míra znečišťování, tím podrobnější úprava. V žádném případě to ale neznamená opomíjet zdroje emitující relativně malá množství škodlivých látek. Těchto zdrojů je totiž velké množství, čímž se jejich vliv na kvalitu ovzduší sčítá a ve svém výsledku rozhodně není zanedbatelný.